

VƯỢT QUA GIỚI HẠN

ENDURE

Text Copyright © 2022 by Cameron Hanes

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group

All rights reserved.

VƯỢT QUA GIỚI HẠN

Hành trình khổ luyện và chinh phục bản thân của cung thủ huyền thoại nước Mỹ

Bản quyền tiếng Việt © Công ty Cổ phần Sách Alpha, 2025

Alpha Books - Better Knowledge, Better Success

Thương hiệu sách Quản trị kinh doanh số 1 thị trường

Alpha Books không chỉ xuất bản sách – chúng tôi đồng hành kiến tạo tri thức quản trị và kinh doanh, khơi dậy nội lực Việt từ tinh hoa thế giới

Không phần nào trong xuất bản phẩm này được phép sao chép hay phát hành dưới bất kỳ hình thức hoặc phương tiện nào mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của Công ty Cổ phần Sách Alpha. Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến đóng góp của quý vị độc giả để sách ngày càng hoàn thiện hơn.

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam

Cameron Hanes

Vượt qua giới hạn: Hành trình khổ luyện và chinh phục bản thân của cung thủ huyền thoại nước Mỹ /

Cameron Hanes ; Linh Giang dịch. – H. : Công thương ; Công ty Sách Alpha, 2026. – 392tr. ; 24cm

Tên sách tiếng Anh: Endure: How to work hard, outlast, and keep hammering

ISBN 978-632-640-081-6

1. Tâm lý học ứng dụng 2. Cuộc sống

158.1 – dc23

COF0297p-CIP

Liên hệ mua sách: cskh@alphabooks.vn

Liên hệ hợp tác về nội dung số: chuyendoiso@alphabooks.vn

Liên hệ hợp tác xuất bản: htxb@alphabooks.vn

Góp ý về sách, liên hệ về bản thảo & bản dịch: publication@alphabooks.vn

Liên hệ dịch vụ tư vấn, đại diện & giao dịch bản quyền: copyright@alphabooks.vn

New York Times Bestseller

Cameron
R. Hanes

Linh Giang dịch

VƯỢT QUA GIỚI HẠN

ENDURE

HÀNH TRÌNH
KHỔ LUYỆN VÀ
CHINH PHỤC BẢN THÂN CỦA
CUNG THỦ HUYỀN THOẠI NƯỚC MỸ

alpha
books

NHÀ XUẤT BẢN
CÔNG THƯƠNG

ABG
TRADING COMPANY

HỘI ĐỒNG CỐ VẤN XUẤT BẢN

Đoàn Đức Thuận – Phó Viện trưởng
Viện Nghiên cứu Chiến lược Thương hiệu
và Cạnh tranh (BCSI)

Trần Hồng Quang
CEO HQBC Consulting & Investment

Nông Vương Phi
CEO Công ty Phi&P

Nguyễn T. Quỳnh Trang
Phó Chủ tịch CSMO

TS. Ngô Công Trường
Nhà sáng lập Công ty Tư vấn và Giáo dục
J&P Global

Lê Quốc Vinh
Chủ tịch LeBros

Nguyễn Đình Thành
Đồng sáng lập Elite PR School

Lê Hồng Phúc – Phó Chủ tịch Hội
các Nhà QTDN Việt Nam
Chủ tịch CLB Nhân sự Việt Nam

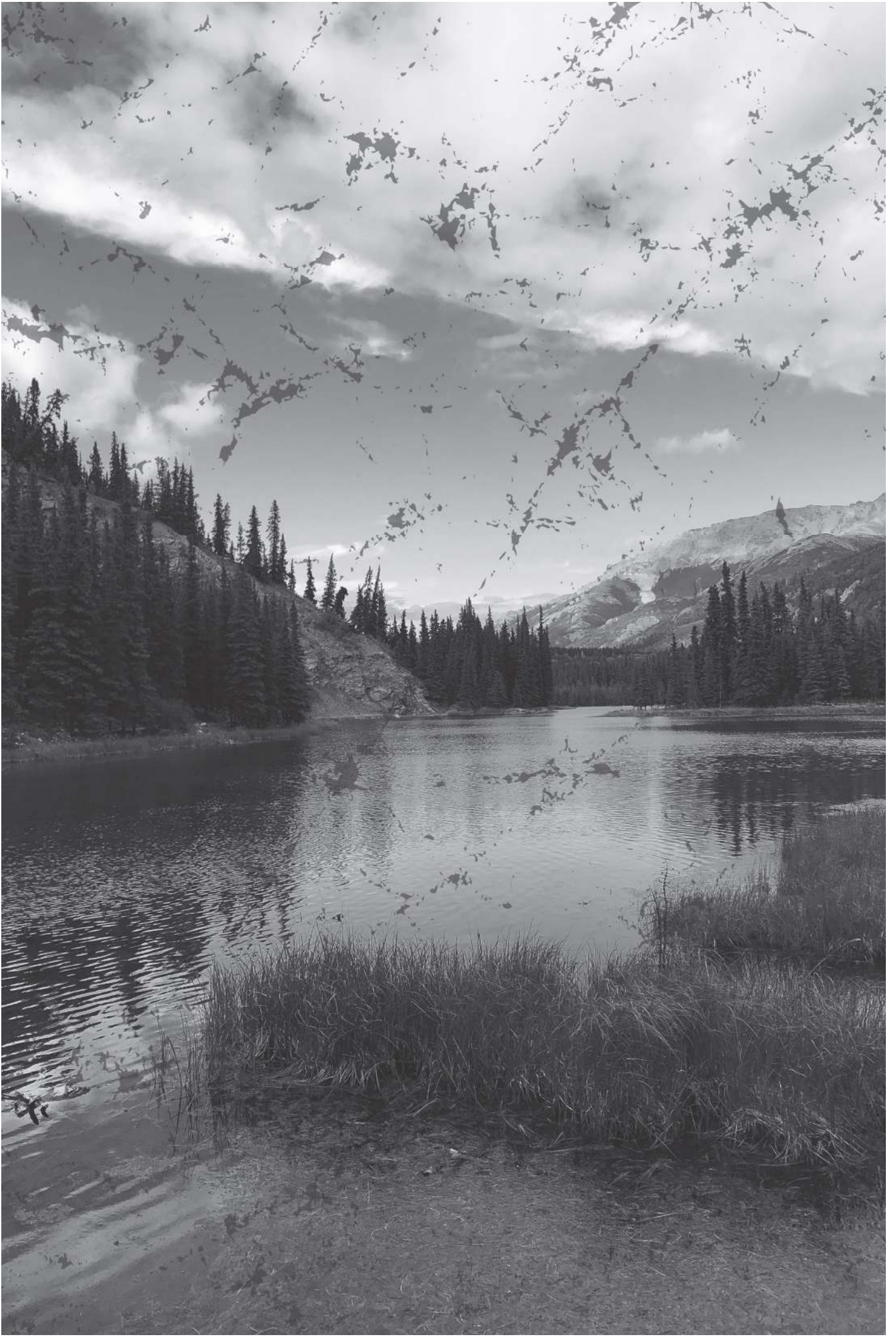
Phan Minh Thu
Chuyên gia Phát triển Thương hiệu
Trưởng ban Nội dung CSMO miền Bắc

Nguyễn Cảnh Bình
Chủ tịch HĐQT Alpha Books

ĐỘI NGŨ TRIỂN KHAI ALPHA BOOKS

Phụ trách sản xuất: Bùi Hà – Đặng Ly
Điều phối viên: Thuynghuyen
Thiết kế bìa: Duy Khánh
Trình bày: Oanh

Thư ký xuất bản: Thủy Nguyễn
Bản quyền: Xuân Hồng
Phụ trách marketing: Chu Đức Tấn

LỜI GIỚI THIỆU

HÃY RÈN MÌNH TRƯỚC KHI MUỐN LÀM NHỮNG VIỆC LỚN

Trong nhiều năm làm doanh nghiệp, giáo dục và đào tạo lãnh đạo, chúng tôi ngày càng tin vào một điều tưởng như rất đơn giản: con người có thể vượt xa những giới hạn ban đầu của mình, nếu biết rèn luyện một cách bền bỉ, có kỷ luật và đủ lâu.

Chúng ta thường thích nói về tài năng, trí thông minh, cơ hội hay may mắn. Nhưng khi quan sát những người thực sự đi được đường dài, chúng tôi nhận thấy một phẩm chất khác quan trọng không kém, thậm chí nhiều khi quan trọng hơn: khả năng tiếp tục làm điều cần làm khi không còn cảm hứng, khi chưa nhìn thấy kết quả và khi chẳng có ai đứng bên cạnh thúc đẩy mình.

Đó cũng chính là điều khiến chúng tôi đặc biệt chú ý đến *Vượt qua giới hạn* của Cameron Hanes.

Đây không đơn thuần là một cuốn sách về săn bắn, chạy marathon hay những thử thách thể lực khắc nghiệt. Cameron kể câu chuyện về quá trình tự rèn luyện một con người. Ông giải thích thành công của mình không phải là nhờ tài năng thiên bẩm. Ngược lại, tinh thần

xuyên suốt cuốn sách là: không có bí quyết đặc biệt; chỉ có kỷ luật, sự bền bỉ và tinh thần làm việc được xây dựng từng ngày.

Điều đó rất gần với những gì chúng tôi theo đuổi tại Quỹ XYZ, Viện Lãnh đạo ABG và chương trình Founders Camp.

Trong quá trình nghiên cứu các mô hình đào tạo lãnh đạo, chúng tôi luôn quan tâm đến những môi trường không chỉ truyền đạt kiến thức mà còn rèn con người bằng tiêu chuẩn, trách nhiệm, thử thách và kỷ luật. Từ tinh thần đào tạo của Nhật Bản cho đến những mô hình như West Point, điểm đáng suy nghĩ không nằm ở việc học viên biết thêm bao nhiêu lý thuyết sau một khóa học, mà ở câu hỏi lớn hơn: sau quá trình đào tạo, họ đã trở thành một con người khác như thế nào?

Một người lãnh đạo không chỉ cần biết chiến lược.

Một nhà sáng lập không chỉ cần có ý tưởng.

Một người trẻ không chỉ cần bằng cấp.

Họ phải có khả năng tự lãnh đạo chính mình: giữ lời, đúng giờ, làm đến cùng, chịu trách nhiệm, đứng dậy sau thất bại, duy trì tiêu chuẩn khi không ai giám sát và tiếp tục tiến lên trong những giai đoạn khó khăn kéo dài.

Cameron gọi tinh thần ấy là Keep Hammering – cứ tiếp tục rèn luyện, tiếp tục tiến lên. Thành công hôm qua không phải lý do để dừng lại; thất bại hôm qua cũng không phải lý do để bỏ cuộc.

Chúng tôi đặc biệt muốn gửi cuốn sách này tới những người trẻ.

Bởi các bạn đang sống trong một thời đại đặc biệt. Trí tuệ nhân tạo đang khiến việc tìm kiếm thông tin, viết, dịch, phân tích và giải quyết nhiều vấn đề trở nên nhanh hơn bao giờ hết. Nhưng chính trong một thế giới mà công cụ ngày càng mạnh, chúng tôi cho rằng những phẩm chất bên trong của con người lại càng trở nên quan trọng.

AI có thể viết một kế hoạch tập luyện, nhưng không thể tập thay bạn được.

AI có thể giúp chuẩn bị một chiến lược, nhưng không thể chịu trách nhiệm thay người lãnh đạo.

AI có thể giúp một người học nhanh hơn, nhưng không thể tạo cho người đó ý chí, bản lĩnh, chữ tín hay khả năng chịu đựng những năm tháng khó khăn.

Vì vậy, trong kỷ nguyên AI, chúng tôi càng tin rằng những phẩm chất tưởng như “cổ điển” – kỷ luật, sức bền, sự tập trung, khả năng chịu khó và tinh thần hoàn thành công việc – sẽ càng có giá trị.

Cameron có một tư tưởng chúng tôi đặc biệt tâm đắc: hãy chuẩn bị khó hơn những gì cuộc đời có thể đòi hỏi ở bạn. Ông luyện tập khắc nghiệt để những cuộc săn thực tế trở nên dễ đối phó hơn; đó là cách ông xây cả sức bền thể chất lẫn tinh thần.

Chúng tôi nghĩ người trẻ cũng cần những “thao trường” như thế.

Founders Camp được hình dung không chỉ như một chương trình học về khởi nghiệp hay lãnh đạo. Chúng tôi muốn nó trở thành một môi trường để những nhà sáng lập, những người quản lý trẻ và những thủ lĩnh tương lai rèn mình: rèn thể lực, rèn khả năng làm việc, rèn tinh thần đồng đội, rèn sức chịu đựng, rèn khả năng quyết định và trên hết là rèn trách nhiệm với chính lời cam kết của mình.

Bởi cuối cùng, điều quyết định chúng ta trở thành ai không phải chỉ là những gì chúng ta biết.

Mà là:

những gì chúng ta làm lặp đi lặp lại,

những tiêu chuẩn chúng ta không cho phép mình hạ xuống,

và những thử thách chúng ta đã đủ kiên trì để vượt qua.

Chúng tôi không mong độc giả đọc *Vượt qua giới hạn* rồi chỉ thấy hào hứng trong vài ngày.

Chúng tôi mong sau khi gấp cuốn sách lại, mỗi người sẽ chọn cho mình một điều để rèn.

Một thói quen.

Một kỷ luật.

Một mục tiêu.

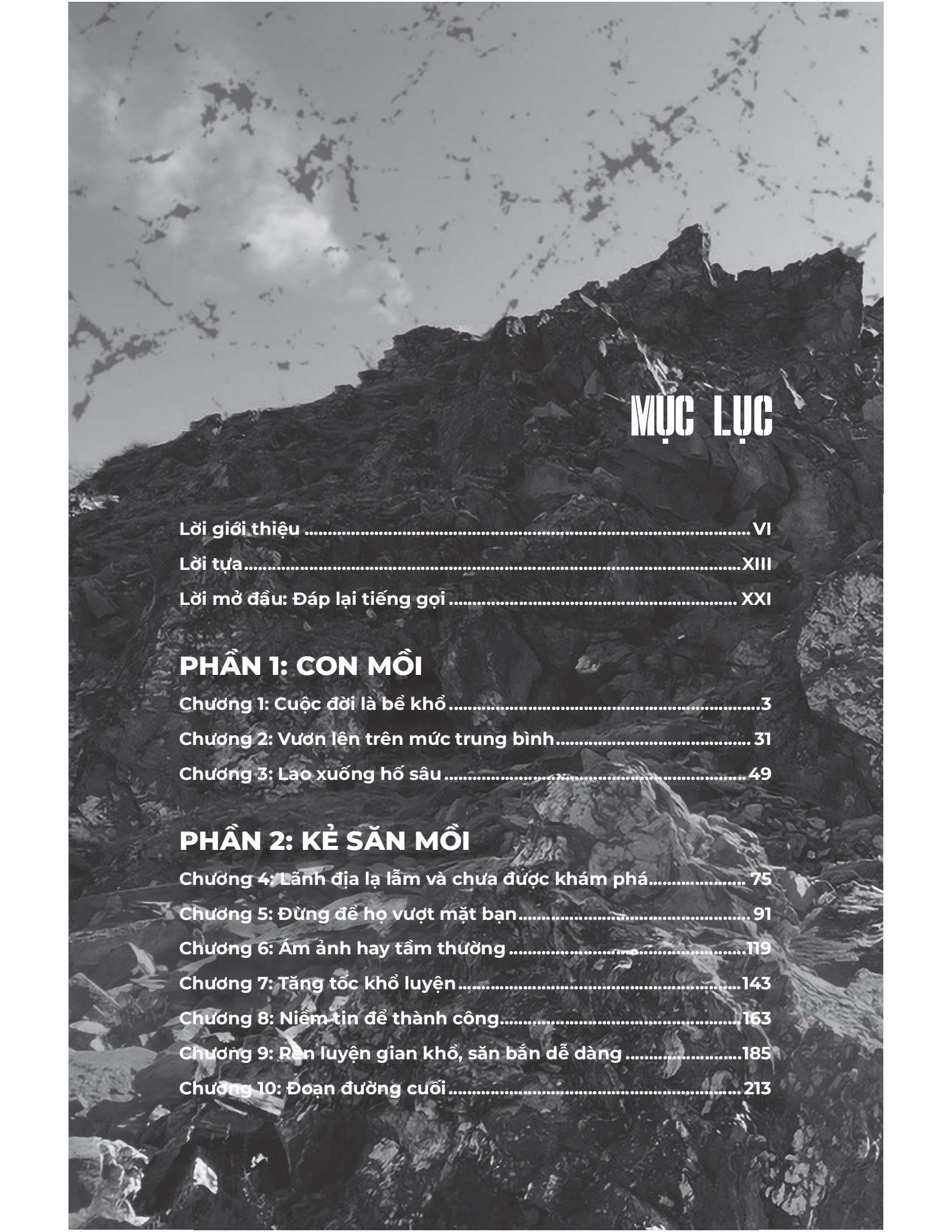
Và giữ nó đủ lâu.

Bởi tài năng có thể quyết định nơi chúng ta bắt đầu.

Nhưng kỷ luật và sự bền bỉ sẽ quyết định chúng ta có thể đi được bao xa.

Nguyễn Cảnh Bình, Viện trưởng Viện Lãnh đạo ABG

**Phan Hồng Quân, Quỹ XYZ, Đồng sáng lập chương trình
Founders Camp**

MỤC LỤC

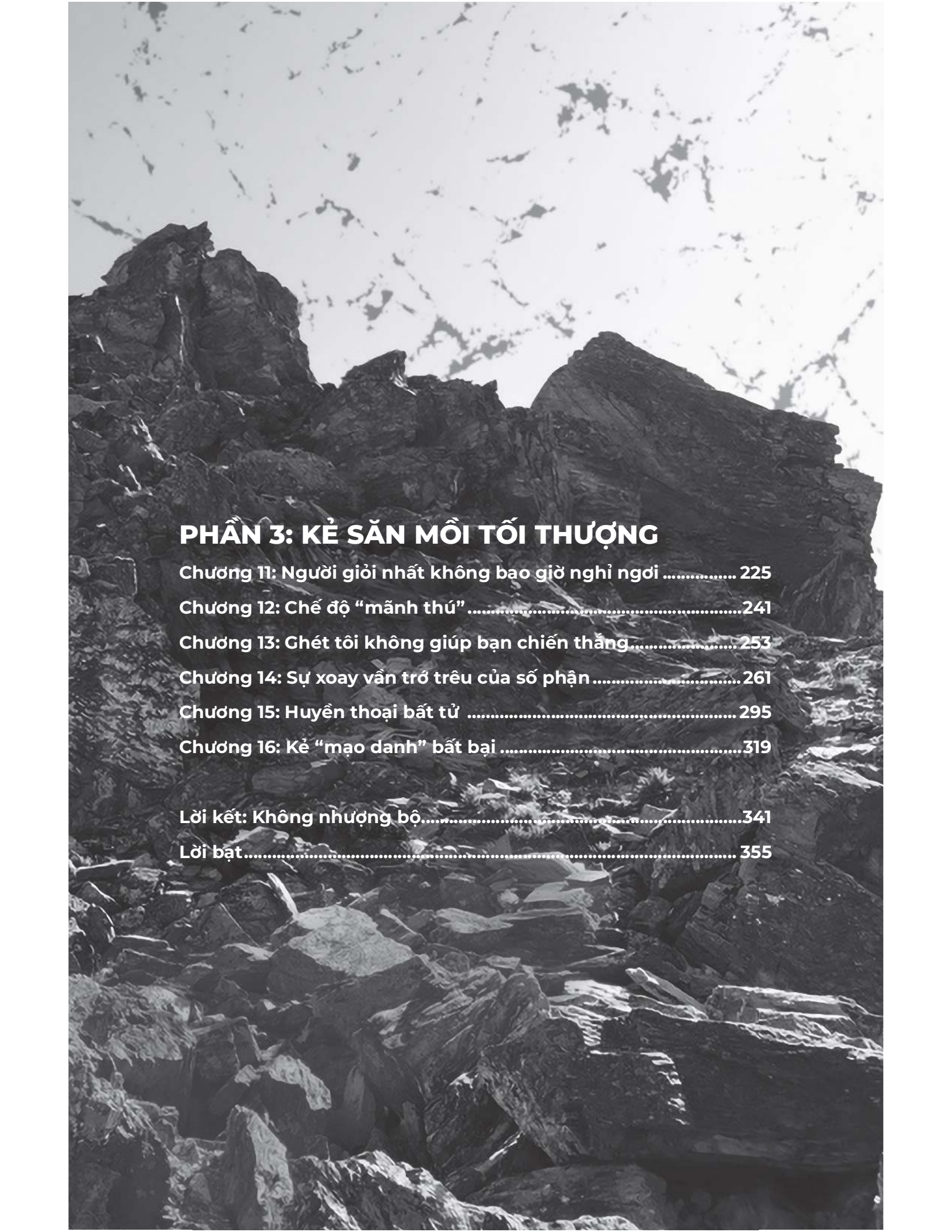
Lời giới thiệu	VI
Lời tựa	XIII
Lời mở đầu: Đáp lại tiếng gọi	XXI

PHẦN 1: CON MÔI

Chương 1: Cuộc đời là bể khổ	3
Chương 2: Vươn lên trên mức trung bình	31
Chương 3: Lao xuống hố sâu	49

PHẦN 2: KẺ SẴN MÔI

Chương 4: Lãnh địa lạ lẫm và chưa được khám phá	75
Chương 5: Đừng để họ vượt mặt bạn	91
Chương 6: Âm ảnh hay tầm thường	119
Chương 7: Tăng tốc khổ luyện	143
Chương 8: Niềm tin để thành công	163
Chương 9: Rèn luyện gian khổ, sẵn bản dễ dàng	185
Chương 10: Đoạn đường cuối	213

PHẦN 3: KẺ SẴN MỒI TỐI THƯỢNG

Chương 11: Người giỏi nhất không bao giờ nghỉ ngơi 225

Chương 12: Chế độ “mãnh thú” 241

Chương 13: Ghét tôi không giúp bạn chiến thắng 253

Chương 14: Sự xoay vần trở trêu của số phận 261

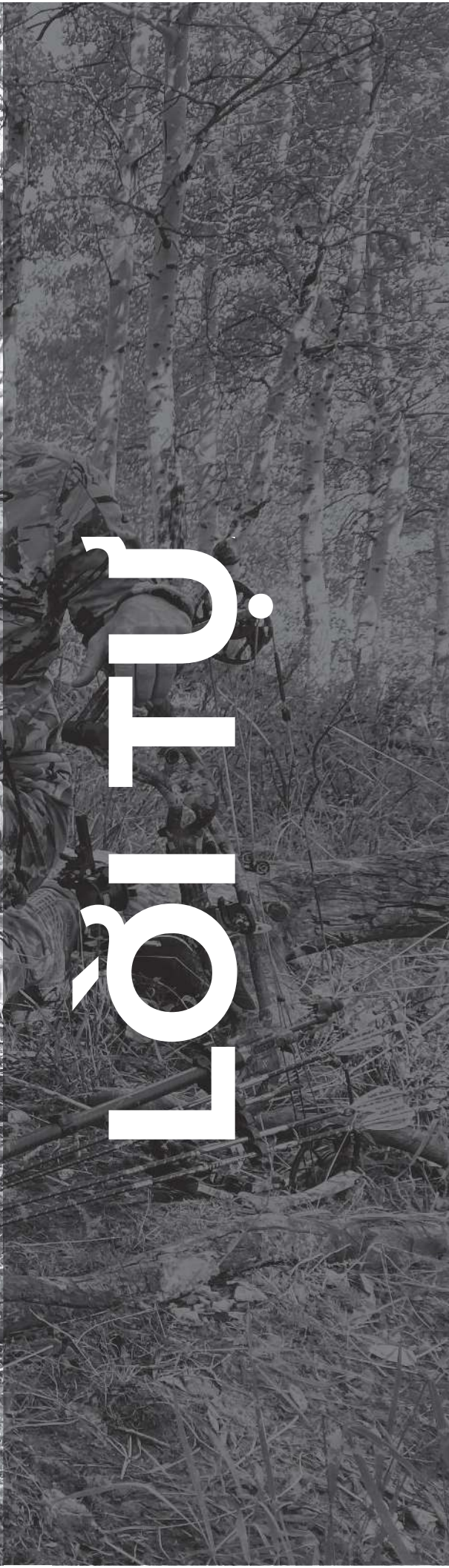
Chương 15: Huyền thoại bất tử 295

Chương 16: Kẻ “mạo danh” bất bại 319

Lời kết: Không nhượng bộ..... 341

Lời bạt..... 355

כפר הכר הכר

Sự yếu đuối ám ảnh đám đàn ông. Tất cả bọn họ.

Tôi không nói về sự yếu đuối thể chất, như kiểu không đủ sức nâng những vật nặng. Không, tôi muốn nói về nỗi yếu đuối thực sự: yếu đuối tinh thần.

Sự yếu đuối của ý chí.

Sự bất lực trong hành động.

Đó mới là thứ ăn mòn một người đàn ông. Một số người sẽ nói rằng họ không quan tâm, và đưa ra đủ những lý lẽ đầy thuyết phục rằng họ thích sống lười biếng, nhưng nếu ngồi riêng với họ, trao cho họ một viên thuốc có khả năng mang lại tinh thần bất khuất cùng ý chí bền bỉ để thành công, tất cả đều sẽ uống.

Tất cả bọn họ.

Từng người một.

Sự yếu đuối ám ảnh tất cả chúng ta.

Mỗi lần chúng ta không gắng sức là một lần lòng tự trọng bị bào mòn. Nó lấy đi sự tự tôn và dập tắt niềm tin vào năng lực bản thân.

Tất cả chúng ta đều có những khoảnh khắc hối tiếc, những lúc biết mình có thể làm tốt hơn, nhưng lại không làm.

Nghệ thuật thật sự để sống một cuộc đời viên mãn là giảm thiểu những khoảnh khắc “cái tôi hèn yếu” trong ta giành chiến thắng, đồng thời tối đa hóa khả năng vươn lên và chiến đấu.

Đó là cả một nghệ thuật.

Đáng tiếc thay, phần lớn chúng ta không coi cuộc đời mình là một tác phẩm nghệ thuật.

Phần lớn chúng ta sẽ rời bỏ cuộc đời này như một bức tranh còn dang dở – một cái bóng mờ nhạt so với những gì chúng ta có thể trở thành, nếu chúng ta dốc lòng rèn luyện tâm trí và không ngừng buộc cơ thể phải hành động.

Chúng ta chỉ nỗ lực khi có động lực, còn phần lớn thời gian, chúng ta tìm cơ để ngủ và than vãn, thay vì thúc ép bản thân vượt qua ngưỡng của vùng an toàn.

Rất hiếm người có thể đặt lưng xuống giường vào cuối ngày với sự tự tin tuyệt đối rằng mình đã làm hết sức rồi, và lại càng hiếm người có thể duy trì được điều đó một cách bền bỉ, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác, cho đến khi những ngày tháng lười biếng và tự thương hại chỉ còn là một ký ức xa xôi, bị vùi lấp bởi những năm tháng của hành động và kỷ luật.

Đó là cả một nghệ thuật và một trong những bậc thầy đương đại của nghệ thuật này chính là bạn thân của tôi – Cameron Hanes.

Với những người chưa biết anh, chỉ cần lướt qua trang Instagram của Cameron, sẽ thấy một thợ săn bằng cung tên thích nâng tạ và chạy đường mòn. Nhưng để thực sự hiểu Cam, cần phải quan sát kỹ lưỡng, trong một thời gian dài hơn nhiều. Anh là bậc thầy của một loại hình nghệ thuật hiếm khi được nhắc đến – nghệ thuật tối ưu hóa cuộc sống. Trong đó, từng lớp nỗ lực và kỷ luật chồng chất lên nhau đã tạo nên chiều sâu và kết cấu cho một cuộc đời – những điều mà người quan sát hời hợt và thiếu am hiểu sẽ khó lòng nhận ra. Đây là một môn nghệ thuật mà chỉ những ai đang miệt mài rèn luyện mới thực sự hiểu và trân trọng nỗ lực bền bỉ phi thường ấy.

Hãy tìm hashtag #keephammering trên Instagram.

Tính đến thời điểm tôi viết bài này, đã có hơn 449.000 bài đăng, tất cả đều được truyền cảm hứng từ cách Cameron Hanes sống.

Trong thế giới của anh ấy, không có ngày nghỉ. Những ngày không tiến bộ là những ngày lãng phí.

Việc rèn luyện không bao giờ kết thúc, và “cái tôi hèn yếu” bên trong sẽ không có cơ hội nào để trở dậy.

Rất nhiều người rao giảng về điều này.

Nhưng thực tế, việc cố tỏ ra mình là một kẻ “máu chiến” phổ biến đến phát ngán.

Nhiều kẻ làm màu trong số này sẽ đăng những câu trích dẫn truyền động lực trên mạng xã hội, thậm chí đưa ra những lời khuyên chẳng ai hỏi về cách “theo đuổi ước mơ” và “theo đuổi mục tiêu”, nhưng tôi đoán rằng nếu tình cờ nhìn vào cuộc sống của họ, bạn sẽ bắt gặp cảnh phần lớn những kẻ này chỉ đang ăn vặt và canh xem bài đăng của mình có bao nhiêu lượt thích.

Một trong những câu nói của Cam Hanes mà tôi thích nhất là “Chẳng ai quan tâm đâu, hãy nỗ lực hơn nữa.”

Đó là một tuyên bố hoàn hảo cho thời đại ngày nay khi những gã đàn ông trưởng thành dùng bộ lọc làm đẹp cho những bức ảnh trên Instagram, và ai cũng tỏ ra mình là người xuất chúng. Chúng ta đang sống trong một thế giới mà việc làm màu chưa bao giờ dễ dàng đến thế. Mặt khác, vẻ đẹp của thời đại này là khi bạn gặp được một người thực sự đang sống một cuộc đời phi thường, bạn sẽ trân trọng điều đó như một người đói khát được thưởng thức miếng bít tết nai ngon lành.

Tôi sẽ kể ra một số điều anh ấy làm và danh sách này nghe phi lý đến mức có vẻ nhảm nhí.

Anh ấy thường xuyên chạy marathon mỗi ngày.

Tôi từng đọc ở đâu đó rằng nếu bạn chạy marathon, cơ thể bạn phải mất tới sáu tháng để phục hồi hoàn toàn. Tôi không biết ai viết ra điều này, nhưng cần phải có ai đó nói cho kẻ ngớ ngẩn ấy biết rằng ở Oregon có một người đàn ông đang làm công việc toàn thời gian tại Ban Quản lý Tiện ích, vẫn chạy vài cuộc marathon mỗi tuần. Có những hôm anh ấy sẽ thức dậy lúc 3:00 sáng và hoàn thành một cuộc marathon trước giờ đi làm. Anh trở về nhà sau tám giờ làm việc, rồi tập bắn cung, cử tạ và lặp lại như thế vào ngày hôm sau.

Anh ấy đã tham gia vô số cuộc đua 100 dặm và một vài chặng trên 200 dặm. Những thử thách này đòi hỏi người chạy vận động liên tục nhiều ngày. Hãy ghé Instagram của anh ấy vài ngày sau khi anh ấy trở về từ một trong những buổi “tự hành xác” đó, bạn sẽ thấy anh ấy vẫn nở nụ cười tươi rói, tiếp tục lao vào chạy bộ hoặc tập tạ.

Nếu 10 năm trước bạn nói với tôi rằng có một anh chàng đang làm tất cả những điều này trong khi vẫn duy trì một công việc toàn thời gian và chăm sóc một gia đình, tôi sẽ nhìn bạn như một kẻ hoang tưởng.

Có lẽ tôi sẽ tin rằng có ai đó ngoài kia thực sự làm được tất cả những điều này, nhưng đó hẳn là một dự án khoa học, nơi anh chàng kia liên tục được các bác sĩ tiêm thuốc tăng cường thể lực và theo dõi suốt ngày đêm để đảm bảo anh ta không đột tử vì kiệt sức. Nhưng nếu bạn nói với tôi rằng tất cả những điều này đang được thực hiện bởi một thợ săn bằng cung hay cưỡi, với công việc văn phòng 40 tiếng mỗi tuần, thì tôi sẽ bảo bạn biến ngay cùng mấy lời nhảm nhí đó.

Nghe thì khó tin nhưng đó lại là sự thật. Điều ấn tượng hơn cả là trong khi làm tất cả những điều này, anh ấy còn trở thành thợ săn bằng cung tên giỏi nhất hành tinh.

Bạn thấy đấy, chính điểm này làm cho câu chuyện về Cameron Hanes trở nên kỳ lạ hơn bao giờ hết. Nỗi ám ảnh với việc rèn luyện thể lực hoàn toàn là để đảm bảo rằng anh đạt phong độ tốt nhất cho niềm đam mê của mình: săn nai sừng xám trên núi bằng cung.

Việc săn nai sừng xám trên núi bằng cung là việc cực kỳ khó thành công. Địa hình thì hiểm trở, còn nai sừng xám lại sở hữu các giác quan nhạy bén qua hàng triệu năm tiến hóa.

Bạn phải áp sát con mồi trong phạm vi dưới 90 mét mà không bị phát hiện – một thử thách cực độ đối với loài vật vốn dành cả đời để né tránh gấu, sói và sư tử núi. Cuối cùng, dưới áp lực nghẹt thở, bạn phải tung ra một mũi tên chuẩn xác vào đúng tử huyệt của nó.

Chính vì những yếu tố ấy, tỷ lệ thành công khi săn nai sừng xám bằng cung là vô cùng thấp, thường chỉ dưới 10%.

Đến cả những tay thợ săn cừ khôi nhất cũng chẳng ít lần trở về với đôi bàn tay trắng.

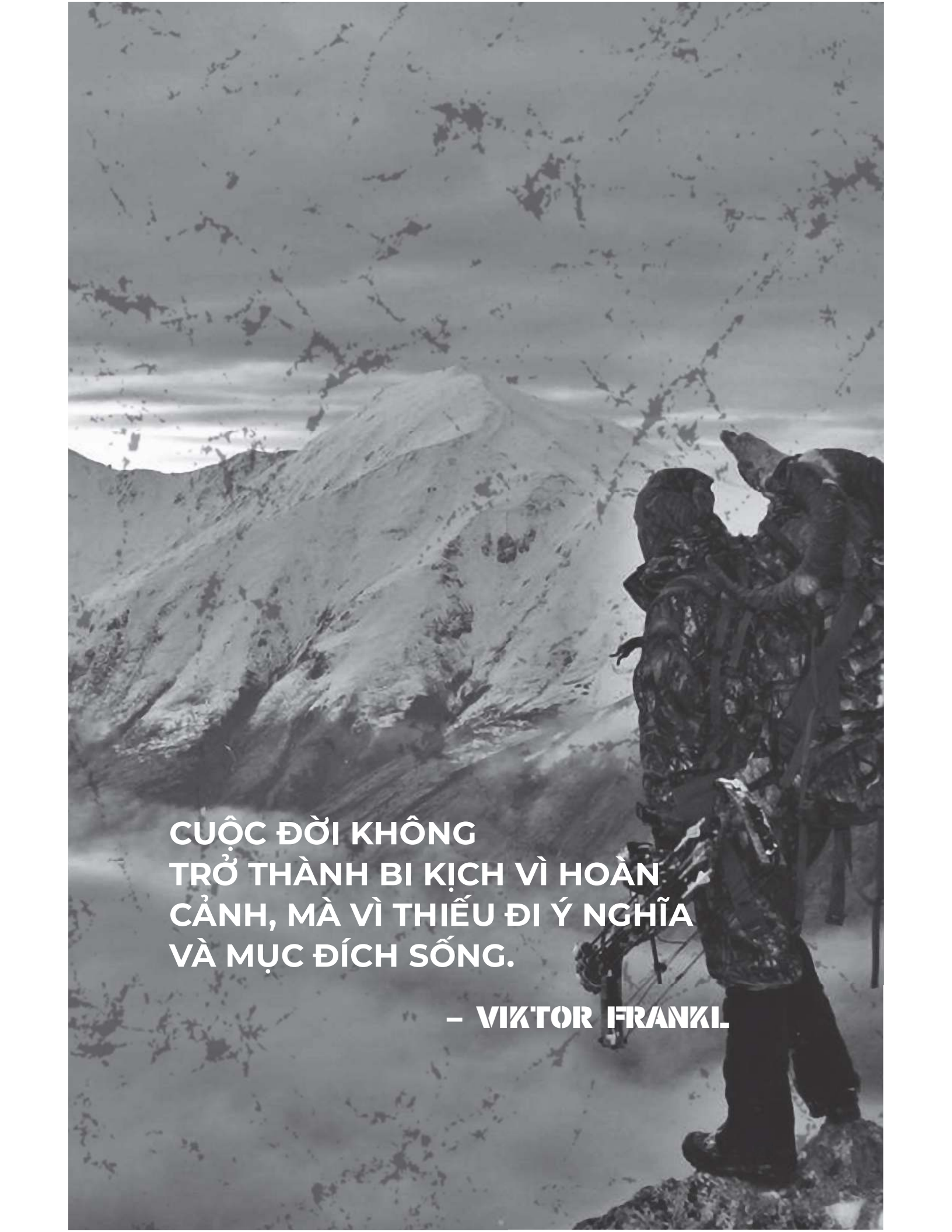
Nhưng Cameron Hanes lại thành công trong mọi chuyến đi suốt 10 năm qua. Thật khó có lời lẽ nào diễn tả hết sự phi thường đó.

Nỗi ám ảnh về việc rèn luyện thể lực cùng khát khao chạm tới sự hoàn hảo nơi những đỉnh núi cheo leo đã biến anh thành “nỗi khiếp sợ” của loài nai sừng xám, đồng thời là nguồn cảm hứng mãnh liệt cho những thợ săn như tôi. Thực sự hiếm ai sánh được với anh. Một người đàn ông hiếm có, dị biệt với nỗi ám ảnh duy nhất: trở thành thợ săn bằng cung giỏi nhất có thể. Được tiếp sức từ thịt thú rừng và kỷ luật phi thường, anh đã biến cuộc đời mình thành một kiệt tác của sự tận tụy và kiên định. Rất lâu sau này, khi những người thợ săn quây quần bên ánh lửa trại kể chuyện đi săn, cái tên Cameron Hanes sẽ luôn được nhắc lại với sự tôn kính, trong những lời thì thầm đầy ngưỡng vọng.

Tôi tự hào và vinh dự khi được gọi anh ấy là một trong những người bạn thân nhất của mình.

– Joe Rogan

Tháng Mười năm 2020

**CUỘC ĐỜI KHÔNG
TRỞ THÀNH BI KỊCH VÌ HOÀN
CẢNH, MÀ VÌ THIẾU ĐI Ý NGHĨA
VÀ MỤC ĐÍCH SỐNG.**

– VIKTOR FRANKL

LỜI MỞ ĐẦU

ĐÁP LẠI. TIỀN GỌI.

Mọi cuộc phiêu lưu kỳ vĩ đều bắt đầu bằng một tiếng gọi. Rocky Balboa nhận lời mời thượng đài tranh ngôi vô địch với Apollo Creed. Vua Leonidas trong phim *300* từ chối phục tùng sứ giả của vua Xerxes, thay vào đó là giết hắn, qua đó châm ngòi cho một cuộc chiến. Will trong bộ phim *Good Will Hunting* (Chàng Will tốt bụng) chỉ có thể tránh được án tù nếu anh ta chấp nhận lời đề nghị làm việc cùng Giáo sư Lambeau để giải các bài toán hóc búa và tham gia trị liệu tâm lý.

Tiếng gọi của tôi đến từ Roy Roth. Anh học trên tôi một lớp tại trường Trung học Mohawk ở Marcola, một vùng khai thác gỗ nhỏ nằm sát Thung lũng Willamette, Oregon, gần thành phố Eugene. Thời cấp ba, chúng tôi không quá thân, nhưng vì trường nhỏ nên ai cũng biết nhau. Tôi gọi Roy là “Bạc thầy” vì biết anh đam mê săn bắn, người dành phần lớn thời gian trong rừng và đặt bẫy, tức là anh hiểu biết về động vật hơn hầu hết mọi người. Hồi còn đi săn bằng súng trường, tôi thường nói với bạn bè, “Tao sẽ gọi cho Bạc thầy xem anh ấy gợi ý chúng ta nên đi đâu vào ngày đầu tiên của mùa săn.”

Lời mời của Roy dành cho tôi rất đơn giản.

“Này, cậu cần phải đi săn bằng cung.”

Thời điểm đó, tôi mới 19 tuổi và gần như chẳng có định hướng gì cho tương lai. Tôi làm việc bán thời gian tại một nhà kho, với mức lương 4,72 đô la một giờ, thời gian còn lại thì theo học tại một trường cao đẳng cộng đồng. Tôi dành các buổi sáng cuối tuần ở ngoài trời, chụp ảnh hươu và nai sừng xám, còn các buổi chiều và tối thì uống bia, rồi chẳng làm gì ngoài việc nghe nhạc của Hank Williams Jr. Về cơ bản, tôi là một kẻ thất bại ở thị trấn.

Sau khi nghe tất cả những câu chuyện của Roy về việc săn bằng cung tuyệt vời thế nào, tôi quyết định mua một cây cung vào năm sau đó,

năm 1988 khi tôi tròn 20 tuổi. Cây cung đầu tiên của tôi là chiếc Golden Eagle Super Hawk Turbo Cam giá 200 đô la. Vì nó có màu đen bóng thay vì họa tiết rằn ri, tôi đã quyết định tự mình “độ” lại bằng cách lấy lá dương xỉ làm khuôn, rồi phun sơn màu xanh và đen nhám lên trên. Cây cung của tôi được chỉnh ở mức lực kéo 90 pound (khoảng 40 kg) và tôi chọn những mũi tên siêu nhẹ để gia tăng tốc độ. Sự kết hợp này khiến cây cung phát ra tiếng ồn lớn; để khắc phục, tôi dùng băng keo dán chặt một hộp đựng phim 35 mm vào khoảng trống giữa ống đựng tên và thân cung để cố định, ngăn ống đựng tên cứ rung lên bần bật. Kết cục chẳng có gì đáng ngạc nhiên: chỉ ít lâu sau mùa săn đầu tiên, cây cung đã gãy đôi ngay phần tay cầm khi tôi vừa kéo được nửa tầm.

Ngày đầu tiên đi săn bằng cung, cũng là ngày khai mạc mùa săn cung năm 1989, tôi đi cùng Robbie Dunson, người sống trên cùng con đường với nhà tôi ở Marcola, Oregon. Khi ấy, Robbie mới 19 tuổi nhưng đã kịp sở hữu kỷ lục thế giới khi hạ gục được con nai đực Roosevelt, một loài nai đặc hữu ở vùng Bờ Tây. Vào thời điểm đó, bố cậu ấy, Dean Dunson, cũng đã bắn hạ con nai đực Roosevelt lớn thứ tư trong lịch sử. Những con nai đực này rất lớn và có thể nặng tới 544 kg.

Tôi luôn bị thu hút bởi những người xuất chúng trong lĩnh vực của họ, bởi tôi biết không ai xứng đáng để học hỏi hơn họ, vì vậy tôi thích dành thời gian ở bên gia đình Dunson và hỏi họ về việc săn nai sừng xám bằng cung. Gia đình Dunson hiểu rõ việc săn nai Roosevelt bằng cung hơn bất kỳ ai khi đó. Tôi đến nhà họ và bắn cung gần như mỗi ngày.

Sáng hôm đó, tôi đi ra ngoài cùng Robbie. Chúng tôi đang ngồi bên cạnh một khu *reprod* (một thuật ngữ của dân khai thác gỗ chỉ những cánh rừng mới tái sinh) thì tôi nghe thấy tiếng kêu cao vút của một con nai sừng xám đực. Những rặng cây cao gần năm mét tách đôi như cảnh rẽ nước, và một con nai khổng lồ bước ra con đường mòn khai thác gỗ. Tôi đang chống tay lên đầu gối, cố gắng trở nên vô hình

khi con nai đực với bộ gạc sáu-bảy nhánh nhìn tôi chăm chăm đẩy dò xét. Nó đã ở ngay trong tầm bắn và khi tôi quyết định sẽ thử hạ gục nó, điều tôi đã luyện tập trong nhiều tháng, tôi nhận ra cánh tay mình như tê liệt và tim thì đập loạn nhịp như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tôi không biết liệu mình có kéo nổi dây cung này không.

Con nai đực đứng đó, cách tôi chỉ khoảng 36 mét. Chẳng có lý do gì mà tôi lại không hạ gục được nó; tôi đã bắn hàng ngàn mũi tên ở khoảng cách này suốt cả mùa hè. Tôi kéo dây cung và thả tay.

Mũi tên trượt khỏi con nai đực, cắm xuống phía sau mông nó. Điều đó có nghĩa là tôi đã bắn lệch mục tiêu khoảng hai mét, thật nực cười. Đúng là một màn thể hiện thảm họa hết chỗ nói. Phát bắn vào con vật đầu tiên trong đời tôi không thể nào tệ hơn được nữa.

Ngày hôm đó, tôi không còn cơ hội nào khác, nhưng có một thứ gì đó đã nhen nhóm bên trong tôi. Trước đây, tôi chưa từng có hoài bão hay mục tiêu thực sự nào. Nhưng giờ thì mọi thứ đã thay đổi. Điều duy nhất tôi muốn lúc này là hạ gục một con nai đực. Vậy nên, ngay sau thất bại trong ngày đi săn đầu tiên, tôi bị ám ảnh với việc đi săn, tôi quyết đi săn 18 ngày liên tục sau đó và phải thành công bằng được.

Đúng vậy, 18 ngày liên tiếp.

Cuối cùng, vào ngày 13 tháng Chín năm 1989, tôi đã hạ gục con nai đực đầu tiên. Đó là một con nai đực non. Dẫu chẳng thể so sánh với con nai sáu-bảy nhánh khổng lồ mà tôi từng bỏ lỡ, nhưng điều đó chẳng còn quan trọng. Đó là chiến lợi phẩm bằng cung đầu tiên và cũng là con nai đực đầu tiên của tôi. Sự thật là, tôi chưa xứng đáng với một con đực lớn. Tôi vẫn chưa đủ “trải nghiệm” và nỗ lực để có được thành quả đó.

Và, gác lại chuyện kích thích, tôi biết không có nhiều người hạ được một con nai đực bằng cung như mình, nên thành tích con nai đực non của tôi vẫn mang ý nghĩa thật đặc biệt. Đó là một quá trình gian khổ kéo dài gần ba tuần, nhưng nó hoàn toàn xứng đáng.

Có những người sống cả đời mà chưa từng tìm thấy đam mê thực sự. Tôi mới 20 tuổi khi lần đầu nếm trải thành công với việc săn bằng cung, và đó cũng là thời điểm tôi tìm ra mục đích sống. Đột nhiên, có một điều gì đó khiến tôi tập trung năng lượng vào. Tôi bỏ học và gần như mọi thứ khác chỉ để có thể săn bằng cung nhiều hơn.

Tôi sẽ không bao giờ quên nơi hành trình này bắt đầu và tôi đã mất bao lâu để kiên trì theo đuổi giấc mơ đó. Tất cả chúng ta đều phải bắt đầu từ một điểm nào đó.

Không ai sinh ra đã là một thợ săn bằng cung xuất sắc.

Việc săn bằng cung không hề dễ dàng. Dành hết ngày này qua ngày khác trên những ngọn núi khắc nghiệt để săn bắn vốn đã khó khăn; nhưng khi thêm vào thử thách phải thực hiện bằng cung, mức độ khó lại được đẩy lên một tầm cao mới. Đó chính là điều đã lôi cuốn tôi đến với truyền thống săn cung lâu đời này. Đôi khi, việc tiếp cận con vật trong tầm bắn và hạ gục nó bằng mũi tên sắc nhọn có vẻ là một điều bất khả.

Loài nai sừng xám sống quanh năm trên núi, chúng ăn, ngủ và luôn giữ ánh mắt cảnh giác với thú dữ... để sinh tồn. Hãy tưởng tượng việc phải ngủ dưới một gốc cây vào ban đêm; điều này sẽ vô cùng khổ sở. Nhưng loài nai lại làm điều đó mỗi ngày, ngay trên những địa hình hiểm trở. Chẳng có gì lạ khi chúng lại bền bỉ đến thế. Vì vậy, khi săn chúng bằng cung, bạn phải tiếp cận thật gần, lý tưởng nhất là trong phạm vi 36 mét – tức là ngay trong “vùng đỏ” của chúng – và điều đó đòi hỏi bạn phải khôn ngoan hơn để qua mặt chúng.

Tỷ lệ thành công trung bình khi đi săn một con nai đực bằng cung là khoảng 10%. Tức là cứ 10 năm mới có một con bị hạ gục, hoặc trong 10 người thì chỉ có một người săn thành công. Với tôi, mục tiêu này không bao giờ là đủ. Chưa bao giờ và sẽ không bao giờ. Điểm trung bình là một thứ tồi tệ.

Hiện nay, tôi gần như thành công trong mọi chuyến săn, tại mọi tiểu bang, mỗi năm. Vì thế, tôi đặt mục tiêu 100% trong khi mức trung bình chỉ là 10%. Đừng hiểu lầm, tôi không bỗng chốc trở nên điêu luyện như vậy. Tôi đã phải tôi luyện hơn 30 năm. Đó không phải là tài năng; đó là động lực. Đó không phải khả năng thiên bẩm; đó là sự bền bỉ. Săn bắn là niềm đam mê lớn nhất của tôi. Mỗi lần gặt hái thành công là một lần tôi có thêm động lực để hoàn thiện bản thân mỗi ngày. Đó là lý do tại sao tôi có thể đạt tỷ lệ thành công 100%.

Có lẽ bạn sẽ nghĩ đây là một cuốn sách về săn bắn bằng cung, nhưng thực tế thì không phải vậy. Đây cũng không phải là một cuốn sách đưa ra lời khuyên. Tôi không khuyên người khác nên làm gì, cũng không cố gắng phát ngôn thay người khác. Tôi chỉ chia sẻ những gì mình làm và những điều mình đam mê, bởi với tôi, cuộc sống mà thiếu đi đam mê thì chẳng khác nào chỉ đang tồn tại.

Theo một nghĩa nào đó, tất cả chúng ta đều là những người thợ săn đang tìm kiếm một cuộc sống ý nghĩa hơn. Đã biết bao lần, gánh nặng cuộc đời trở nên quá đỗi nặng nề, khiến chúng ta không thể bước tiếp qua ngọn núi thử thách, và phải quay đầu tìm về sự an toàn, thoải mái hơn. Chúng ta rơi vào vòng lặp chờ đợi, tự hỏi khi nào thành công mới gọi tên mình. Những trang sách này sẽ tiếp thêm động lực để bạn tiếp tục tiến bước, giữ vững kiên định và luôn trong tâm thế sẵn sàng đón đợi khoảnh khắc đó.

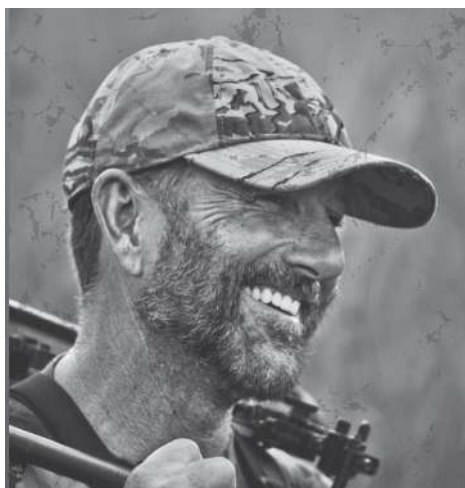
Thay vì là một cuốn sách về săn bắn, những trang sách này viết về sự bền bỉ. Tôi yêu từ *bền bỉ*. Đó chính là ý nghĩa thực sự của cuộc sống. Sẽ luôn có những thời điểm gian nan, vì cuộc đời là một cuộc đua trường kỳ, đôi khi khắc nghiệt tựa như một trận chiến.

Đối với những người không được ban tặng sẵn tài năng, việc từ bỏ mục tiêu trở nên vĩ đại là điều dễ hiểu. Có vô vàn lý do ngăn cản

con người theo đuổi một cuộc sống phi thường. Nhưng khi ta chấp nhận đương đầu với thách thức để phá vỡ giới hạn của chính mình, ta sẽ không còn xem giới hạn đó là rào cản, mà là cơ hội để nỗ lực hết mình và vượt lên nghịch cảnh. Để sống một cuộc đời trọn vẹn với đam mê, lòng kiên trì, sự tập trung và sức bền bỉ, bạn cần phải không ngừng rèn luyện.

Không ngừng rèn luyện không phải là một khẩu hiệu hoa mỹ. Nó là hồi chuông thức tỉnh ta hướng về ý nghĩa cuộc đời. Nó là lời nhắc nhở chúng ta phải đập tan lời dối trá rằng có những điều “không thể”.

Có rất nhiều người liên lạc với tôi và nói rằng họ không thể bắt đầu. Họ không tìm thấy bất kỳ động lực nào để tiến lên. Và câu trả lời của tôi với họ luôn là: Hãy bước ra khỏi cửa và chỉ lo về ngày hôm nay. Đừng lo về ngày mai. Đừng lo về tuần tới. Hãy chỉ lo về hôm nay thôi. Hãy chiến thắng hôm nay. Hãy làm điều gì đó tích cực. Chuyện ngày mai, để ngày mai giải quyết. Đối với tôi, đó là ý nghĩa của sự bền bỉ: tạo ra một hướng đi tích cực, tích lũy từng chút động lực. Việc mà ngày đầu bạn phải vật lộn, đến ngày thứ 20 bạn sẽ làm một cách nhẹ nhàng. Chân lý là vậy. Bạn phải bắt đầu và sau đó, bạn cần bền bỉ.

Một cuộc đời đáng sống không phải là một cuộc chạy nước rút trên đường đua bằng phẳng mà là một cuộc chạy bền trên con đường mòn đầy sỏi đá. Ngay cả khi bạn là một vận động viên bẩm sinh, cuộc đua của cuộc đời vẫn đòi hỏi sự chuẩn bị, lòng kiên trì và khả năng chống lại sự thụ động.

Đây là tiếng gọi phiêu lưu dành cho bạn. Chúng ta hãy cùng nhau thực hiện cuộc hành trình này. Hãy hình dung về một nơi bạn chưa từng đến, một con đường bạn khao khát đi qua, một điểm đến

bạn đã mơ ước đạt được. Tôi không biết lộ trình nào dành cho bạn và tôi cũng sẽ không khuyên bạn đi theo con đường của tôi. Chỉ có Chúa mới biết là tôi từng đi đường vòng, lang thang trên những lối đi dài gấp đôi mức cần thiết. Tôi không trang bị cho bạn tất cả các công cụ cần thiết cũng như không đưa cho bạn bản đồ.

Tất cả những gì tôi mong muốn là bạn hãy đứng dậy và bắt đầu đi.

Tôi không đưa ra câu trả lời; tôi hành động. Tôi không cố gắng dạy bảo; tôi dẫn dắt bằng tấm gương. Tôi không nói về ngày mai; tôi sống trọn vẹn ngày hôm nay.

Tôi không biết kết quả cuối cùng, nhưng tôi hứa với bạn một điều. Tôi biết cách bền bỉ đến cùng trong cuộc đua này.